

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό:

«Σέ γάρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός», ἀκούσαμε πρὶν ἀπὸ λίγο, ἀδελφοί μου, νά ψάλλει ὁ ἱερός ὑμνογράφος πρὸς τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, ἐγκωμιάζοντάς την ὡς «πρόξενον ζωῆς».

Καί ἐάν στό Θεοτοκίο αὐτό ὁ χαρακτηρισμός τῆς Παναγίας μας ὡς προξένου τῆς ζωῆς ὀφείλεται στό μέγα θαῦμα τοῦ ὁποίου κατέστη κοινωνός καί μέτοχος, στό θαῦμα δηλαδή τῆς ἐπιλογῆς της ἀπὸ τόν Θεό νά γίνει Μητέρα του, νά γίνει Ἐκείνη ἡ ὁποία θά τοῦ ἔδινε τὴν ἀνθρώπινη σάρκα γιὰ νά ἔλθει στόν κόσμον ὡς ἄνθρωπος καί νά τόν σώσει, νά τοῦ προσφέρει δηλαδή καί πάλι τὴ ζωὴ πού τοῦ εἶχε στερήσει ἡ παρακοή στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἁμαρτία, στήν περίπτωση τῆς ἱερᾶς καί ἱστορικῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Μελικιώτισσας, ἡ ὁποία ἦρθε μέ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Ἀλεξάνδρου γιὰ νά συνεορτάσει μαζί μας τὴν πανήγυρη τοῦ ἱεροῦ σας ναοῦ καί νά σᾶς μεταφέρει τὴ Θεομητορικὴ εὐλογία, ἡ Παναγία μας ὑπῆρξε πρόξενος ζωῆς μέ ἓνα διαφορετικό τρόπο.

Καί ὁ τρόπος αὐτός εἶναι πιὸ αἰσθητός καί πιὸ ἀπτός γιὰ μᾶς τοὺς χοϊκοὺς ἀνθρώπους, πού ἴσως δέν μπορούμε νά συλλάβουμε τό νόημα τῆς ζωῆς πού μᾶς χάρισε διὰ τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ της.

Διότι, ὅπως ὅλοι θά ἔχετε ἀκούσει αὐτές τίς ἡμέρες, ἡ θαυματουργή αὐτὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Μελικιώτισσας προστάτευσε καί ἔσωσε τὴ ζωὴ πενήντα πέντε ἀθώων ὑπάρξεων, γυναικῶν καί παιδιῶν, πού εἶχαν καταφύγει στὴ διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου πολέμου στόν ναό τοῦ ἁγίου Νικολάου τῆς Μελίκης γιὰ νά σωθοῦν. Ἦταν αὐτὴ πού συγκράτησε τίς σφαῖρες πού περνοῦσαν μέσα ἀπὸ τό παράθυρο τοῦ ναοῦ γιὰ νά σκορπίσουν τόν τρόμο καί τόν θάνατο.

Καί ἦταν βέβαιος ὁ θάνατος γιὰ τοὺς ἀθώους ἐκείνους ἀνθρώπους πού εἶχαν ἀναζητήσει τὴν ἀσφάλεια καί τὴν προστασία μέσα στόν ναό, ἐάν ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας δέν συγκρατοῦσε αὐτές τίς σφαῖρες ἐπάνω στό δικό της σῶμα, ὅπως φαίνεται ξεκάθαρα, καί δέν γλίτωνε ἔτσι τὰ παιδιά της, ὡς στοργικὴ μητέρα, ἀπὸ τόν θάνατο καί δέν τοὺς χάριζε μέ αὐτό τόν θαυμαστό τρόπο τῆ ζωῆς. Δέν ἦταν ὁμως μόνο τότε πρόξενος ζωῆς καί προστάτις τῶν ἀνθρώπων ἡ ἱερά καί θαυματουργός αὐτὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας μας. Συνεχίζει νά εἶναι καί σήμερα, ἀδελφοί μου.

Γιατί ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας μας καί κάθε εἰκόνα τῆς Παναγίας μας δέν εἶναι ἀπλῶς μία εἰκόνα, μία ἀπεικόνιση τοῦ ἱεροῦ προσώπου τῆς Παναγίας. Εἶναι τό ὁρατό μέσο διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Παναγία μας μᾶς μεταδίδει τὴ χάρη καί τὴν εὐλογία της. Εἶναι τό ὁρατό μέσο διὰ τοῦ ὁποίου δέχεται τὴν εὐλάβεια καί τόν σεβασμό, τὴν τιμὴ καί τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν της. Εἶναι τό ὁρατό μέσο διὰ τοῦ ὁποίου ἀκούει τὰ αἰτήματά τους καί τὰ μεταφέρει στόν Υἱό της μαζί μέ τίς δικές της πρεσβεῖες καί παρακλήσεις γιὰ τὴν ἐκπλήρωσή τους.

Ἀλλὰ ἡ Παναγία μας εἶναι καί αὐτὴ ἡ ὁποία καθημερινά μᾶς διαφυλάττει σώους ἀπὸ τὰ «πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ' ἡμῶν δολίως κινούμενα». Εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία μᾶς προστατεύει, ὅταν ἀγωνιζόμαστε ἐναντίον τοῦ ἀντικειμένου. Εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία μέ τό μητρικό της χέρι μᾶς καλύπτει, γιὰ νά μὴν πληγωθοῦμε ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις τοῦ διαβόλου, πού θέλει νά μᾶς παρασύρει στήν ἁμαρτία καί νά μᾶς ὀδηγήσει δι' αὐτῆς στόν ψυχικό καί πνευματικό θάνατο, ὅπως ἔκανε καί μέ τοὺς πρωτοπλάστους, καί νά μᾶς στερήσει τὴν αἰώνια ζωή.

Ὅλα αὐτὰ ὁμως, ἀδελφοί μου, τὰ κάνει ἡ Παναγία μας ὑπὸ μία προϋπόθεση, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι θέλουμε τὴν προστασία της καί τὴν ἐπιδιώκουμε· ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι καταφεύγουμε σ' Αὐτήν καί παραμένουμε κοντά της ὄχι μόνο στήν ὥρα τοῦ κινδύνου καί τῆς ἀνάγκης, ἀλλὰ «πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Μᾶς προσφέρει ἡ Παναγία μας τὴν προστασία της, μᾶς σώζει ἀπὸ ὅ,τι μᾶς ἀπειλεῖ καί μᾶς

προσφέρει τή ζωή, όταν μένουμε διαρκῶς κοντά της ἀπό ἀγάπη καί ἀπό πίστη στή δική της ἀγάπη, ὅπως ἀκριβῶς ἔκαναν καί οἱ ἀδελφοί μας ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἔσωσε στή δύσκολη ὥρα τοῦ πολέμου μέ τήν εἰκόνα της ἡ Παναγία μας.

Εὐχομαι, λοιπόν, ἀδελφοί μου, ἡ χάρη τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Μελικιώτισσας, πού βρίσκεται αὐτές τίς ἡμέρες πρὸς προσκύνηση ἐδῶ στὸν ἱερό ναό τοῦ ἀγίου Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ καί τό θαῦμα τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων πού μᾶς ὑπενθυμίζει, νά γίνουν ἀφορμή νά ἀποφασίσουμε καί ἐμεῖς νά θέσουμε τή ζωή μας ὑπὸ τὴν προστασία τῆς Παναγίας μας. Νά εἴμαστε κοντά της πάντοτε, μέ τὴν ὑπακοή μας στό θέλημα τοῦ Υἱοῦ της καί μέ τὴν ἀγάπη καί τό σεβασμό μας πρὸς τὴν ἱερά μορφή της, γιὰ νά γίνει καί γιὰ μᾶς, ἀδελφοί μου, «πρόξενος ζωῆς», ὅχι μόνο τῆς ἐπιγείου ζωῆς ἀλλὰ καί τῆς αἰωνίου.